

Mikkel Tode Raahauges prædiken 5. søndag efter trinitatis

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

20. juli 2025

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 5, vers 1-11

Salmer

O, havde jeg dog tusind tunger
Lad dit rige alle vegne
Kom, Gud Helligånd, kom brat

—

Herrens kirke er på jord
Herrens røst var over vandet
Dig være, mildeste Gud Fader

1

På dit ord, Herre!

5 Det hører til noget af det mest ubehagelige, jeg overhovedet véd, fordi man i dét øjeblik så let kan blive ramt af en bange anelse om, at man bliver gjort til en større idiot, end man i virkeligheden er. Jeg tænker på den væmmelige følelse, der kan opstå i én, når man får fornemmelsen af, at der er nogen, der forsøger at fange én. Ikke i fysisk forstand, vel at mærke, som hvis man f.eks. blev jagtet af ordensmagten. Det har jeg endnu til gode at gøre mig mine egne erfaringer med, 10 men også dét må naturligvis være vildt ubehageligt. Jeg mener mere, når nogen ligesom forsøger at fange én for at fremme deres egen forretning. Med forskellige tilbud eller kampagner, der er skræddersyet til at snøre dem, som de forsøger at få fat i.

15 Jeg forestiller mig, at de fleste af os har prøvet at stå ved disken i en eller anden butik og blive tilbudt tre croissanter for tos pris, selvom man kun havde bedt om én til at begynde med. Og nogle af jer har sikkert også set de reklamer, der kørte i fjernsynet for noget tid siden om, at det faktisk strider imod vores natur og selve vores skabthed ikke at være medlem af et fitnesscenter. Og I kan 20 garanteret selv komme på mange flere og mere afsindige eksempler på, hvordan man så let kan blive gjort til en større idiot, end man i virkeligheden er. Og de af

jer, der nogensinde har stået med et eksemplar af Menighedsrådenes Blad i hånden, I kan i hvert fald!

25

Til jer, der endnu lever i lykkelig uvidenhed, så er Menighedsrådenes Blad et magasin i en lækker papirkvalitet, som bliver udgivet af Landsforeningen af Menighedsråd og sendt med posten til kirker og menighedsrådsmedlemmer nogle gange om året. Derfor får jeg det også ind ad min brevsprække, og selvom
30 jeg ikke er medlem af et fitnesscenter (og dog lever endnu!) så véd jeg godt, at det er sund fornuft at passe lidt på sit blodtryk, og derfor åbner jeg heller aldrig bladene, når jeg får dem. Men idet jeg kaster dem ind i pejsen, så når jeg jo alligevel at få et par af overskrifterne med. F.eks.: ”Modeshow fyldte kirken!” Eller: ”Menighedsrådet er vejen, hvis du vil have indflydelse!” Eller: ”Stand-up i
35 kirken blev en stor succes!” Og én gang, hvor jeg simpelthen ikke kunne lade være, da åbnede jeg bladet og kunne tilmed læse om en menighedsrådsformand, hvis fornemste kvalitet tilsyneladende var, at han ikke troede på Gud.

Og selvom dette sidste naturligvis er og bliver en sag mellem ham og Gud og
40 ingen andre, så lugter det hele immervæk lidt af fisk. For man bliver, med alle de her mærkværdige krumspring for at komme uden om alvoren, efterladt med en bange anelse om, at der også inden for kirken er nogen, der vil gøre en til en større idiot, end man i virkeligheden er, og fange én for at fremme deres egen forretning. Men modsat butikkernes tilbud om tre for to og fitnesscenterets
45 moraliserende kampagner, så risikerer det ikke kun at gå ud over pengepungen, når kirken bærer sig ad på samme måde. Til gengæld, så er der en overhængende fare for, at det kan gå ud over sjælene.

Og nu skal jeg naturligvis ikke blande mig i, hvorfor I sidder her i dag. Jeg kan
50 kun tale for mig selv, men for mig at se, så skulle kirken jo gerne være det ene sted her i verden, hvor det netop ikke drejede sig om at være med på moden og om at have mest mulig indflydelse og succes. Alt dét fylder jo mere end rigeligt ude på den anden side af kirkedøren, og man kan let blive udmattet af det! Den skulle tværtimod gerne være det sted, hvor jeg ikke behøver at gøre alle mulige
55 mærkværdige krumspring for at komme uden om alvoren, men hvor jeg kan komme, når jeg er stødt på grund af mig selv og mine egne muligheder og sidder fanget i alt mit eget. Den skulle gerne være det sted, hvor jeg kan komme som den store idiot, jeg i virkeligheden er, og så høre noget, hvad *Gud* mon vil tale til *mig* – for det kunne jo være, at det var noget andet og mere end dét, som jeg kan
60 sige mig selv?

Dét er i hvert fald tilfældet i evangeliet, som det møder os i dagens skikkelse, om Simon Peter, der sidder tilbage dér med tomme hænder i sin båd efter nattens
65 forfejlede forsøg på at fange fisk: uden indflydelse, uden succes, stødt på grund af sig selv og sine egne muligheder. Hans situation er så håbløs, at han efter at have hørt Vorherres prædiken på søen giver det et skud og kaster garnene ud igen, selvom han jo som garvet fisker udmærket godt er klar over, at foretagendet er ørkesløst – for fiskene kommer kun op til vandskorpen, når det
70 er mørkt; når det er lyst, skjuler de sig i dybet. Men netop dér, hvor hans fornuft ikke længere kan bunde; dér hvor der ikke mere er noget at stille op for ham, der viser det sig, at Gud endnu har noget at sige. Og fiskefangsten bliver så stor, at to af hans kammerater må komme ham til hjælp, fordi den guddommelige overflod er så overvældende, at det næsten er for meget for et enkelt menneske.

75 Og i sin rædsel over det under, der pludselig blev ham til del, bekender han: ”Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand.” For i dét øjeblik indser Simon Peter, at han i virkeligheden har været en langt større idiot end først antaget – men også på en helt anden måde. For hans håbløshed bestod slet ikke så meget
80 af, at han ikke havde fanget nogle fisk den nat. Sådan er det jo, den slags går op og ned. Men meget snarere i, at han, som så mange af os gør, har levet i den tro, at hele hans liv og hvordan dét liv udfolder sig, når alt kommer til alt kun var afhængigt af ham selv – og så viser det sig, at der var langt mere til livet end dét, som han kunne sige sig selv.

85 Men Vorherre går jo ikke bort fra ham af den grund. Han bliver hos ham og betror ham i stedet et nyt embede. Han skal fange mennesker. Ikke ved at gøre folk til større idioter, end de i virkeligheden er. Ikke ved at snøre dem med tilbud om 3 for 2 eller moraliserende kampagner. Ikke ved at lokke folk med
90 indflydelse og succes. Men på Guds ord – for at enhver, som måtte være stødt på grund af sig selv og sine egne muligheder og sidde fanget i alt sit eget, atter kan blive sat fri til at leve ved at høre, hvad *Gud* vil tale til *dem*: Om håb til håbløse. Om nåde til syndere. Om liv til døde. Om guddommelig overflod til dem, der sidder tilbage med tomme hænder.

95 Og Simon Peter gør, som der bliver sagt, forlader alt og følger ham. Og hér sidder vi så i dag. I den kirke, som Simon Peter førte videre på Guds ord, og som derfor heller aldrig nogensinde kan blive til en eller anden forretning, der skal fremmes, eller hvor det gælder om at være med på moden eller om at have mest

mulig indflydelse og succes. Hvor dét bliver prædiket, der er det ikke længere Gud, men Djævelen, man dyrker.

Nej, så er kirken tværtimod en forsamling af denne verdens største idioter.

105 Verdens største idioter, der glade og gerne bevæger sig derud, hvor fornuften ikke længere kan bunde og alligevel giver det et skud og kaster garnene ud. Verdens største idioter, som ikke behøver gøre alle mulige mærkværdige krumspring for at komme uden om alvoren, men som lever i den og med den i tillid til, at Gud er med os. Verdens største idioter, som dog kalder sig Guds
110 elskede børn, fordi vi har Guds ord for os.

Som det allersidste i min prædiken i dag vil jeg fremhæve den bøn, som vi altid beder ved begravelserne her i kirken. Dér, hvor succes og indflydelse er uden betydning, og hvor der ikke er mere at stille op, hverken for de levende eller de
115 døde. Dér beder vi, for kirken som helhed og for hver enkelt af os, i tillid til Gud:

Herre vor Gud, himmelske Far!

Vi takker dig af hjertens grund,
120 fordi du har ladet os leve i denne salige tid,
da vi kan høre dit hellige evangelium,
kende din guddommelige vilje
og dit faderlige hjerte
og se din søn, Jesus Kristus.
125 Vi beder dig, at du i din grundløse barmhjertighed
nådigt vil bevare dit ords salige lys hos os,
og ved din Helligånd lede og styre vore hjerter,
så vi aldrig nogensinde viger derfra,
men bliver fast derved,
130 så vi hellere forlader alt andet
og endelig bliver salige deri
ved din Søn, Jesus Kristus, vor Herre,
som med dig lever og regerer i Helligånds enhed,
én sand Gud fra evighed og til evighed.

135

Det ske os derefter – på dit ord, Herre!

Amen.

140 **Kilde**
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
145 5. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-5-sondag-efter-trinitatis>

150

155

160

165

170

175